

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Lluís Planas, monjo de Montserrat
Is 56, 1.6-7 / Rm 11, 13-15.29-32 / Mt 15, 21-28
17 d'agost de 2008

Les lectures que hem escoltat, totes tres i el salm interleccional, tenen en comú un missatge: la salvació de Déu és per a tothom. Avui no caldria dir res més. Ens cal però una cosa fonamental i és fer-nos aquesta pregunta: ¿ens ho creiem realment? O potser dins del nostre cor hi ha un racó que ens diu que tal i tal no són prou dignes? Vaja, que no tenen prou categoria, ni formació, ni tradició per participar activament de les nostres celebracions. Estaria bé que repasséssim les nostres actituds interiors i observéssim si hi ha en nosaltres un desig de fer accepcions, i després responguéssim per què tenim aquest sentiment. Després de sentir les lectures, és molt probable que no vulguem donar una resposta poc oberta, generosa, universal ja que ens semblaria molt poc correcte; potser buscarem donar el que ara es diu com una resposta políticament correcte. Si és així, el nostre cor per dintre continuarà a ser reticent i potser encerclat de prejudicis. D'altra banda també ens podem refugiar amb la resposta de Jesús envers la dona cananea: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Al cap davall deu ser ben lícit de pensar que cadascú ha de tenir el que es mereix.

Fa dues setmanes vàrem poder escoltar con Jesús havia multiplicat cinc pans i en va poder donar a una gentada que el seguia i a més ens van dir que n'havia sobrat dotze coves plens de les sobres. Sabíem que aquests dotze coves representaven les dotze tribus d'Israel, o el que és el mateix, n'hi havia per tots els membres del poble escollit; n'hi havia per tots els creients, els qui ens sentim fills de Déu. Jesús, a la dona cananea li recorda que el pa és per als fills; ella que era una dona i a més cananea no hi tenia dret. Sembla clar que Jesús li venia a dir que només uns privilegiats tenen dret a viure de la salvació. La missió de Jesús era ben clara: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes d'Israel». Encara hi havia altres inconvenients per fer cas d'aquella dona: era cananea. No solament era pagana, sinó que els cananeus haurien d'haver desaparegut: ells eren els habitants de la terra promesa que els Israelites havien rebut de Déu i que havien de conquerir en sortir del desert. No era ningú. De fet Jesús la tracta com un animal impur, com un gos, perquè als gossos se'ls menyspreava pel seu servilisme i perquè se'l podia alimentar amb car impura (Ex 22,30). La resposta de Jesús, mirant-ho fredament era coherentment lògica. Donar-li la força del pa beneït era impensable.

La convicció de la dona és el que fa canviar la lògica de Jesús. La dona quan crida: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada» reconeix en Jesús diferents coses; en dir-li Senyor, fill de David: reconeix que ell és el Salvador, el qui la pot salvar; en dir-li compadiu-vos de mi, reconeix la seva profunda limitació i implora que entengui el seu sofriment; en dir-li, la meva filla està endimoniada, reconeix que el fruit de la seves entranyes és víctima del mal. Demanava l'alliberament, una vida digna per ella i la seva filla. Però a més aquella dona, en la seva resposta a Jesús li demana poder viure esperançadament d'aquell pa que havia sobrat; reconeix la seva indignitat (accepta ser comparada amb gossos), però insisteix en la seva convicció de viure millor. Jesús, com hem vist, admirat per la seva fe, perquè ella creu en una vida millor, transforma la seva vida. // Ens ha dit l'evangelista que la filla es posà bona. En Jesús les entranyes del mal desapareixen, ell té entranyes de misericòrdia. Com ens ha dit al final de la carta als Romans: Déu s'ha compadit finalment de tots.

La reflexió de l'evangeli potser una bona oportunitat de mirar les nostres comunitats creients. ¿Fem com el Crist i acollim tothom, sigui d'on sigui la seva procedència?

¿Escoltem i acollim aquells que encara que no coneixem, i expressen el seu desig de participar en les nostres assemblees eucarístiques, quan d'una manera molt discreta i humil s'hi fan presents? O ens molesten el què diuen, d'on vénen i de fet els fem el buit? ¿Els tractem amb la indiferència com si fossin gossos? Fixem-nos el què els deixebles aconsellaven a Jesús: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar» ¿No és una descripció del que fan els gossos? A vegades estem tan ben instal·lats que ens molesta allò que surt de la rutina de la nostra vida de fe. ¿Com acollim aquells que amb convicció, amb fe, però tanmateix estrangers a les nostres comunitats cristianes? Isaïes ens deia: «Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor... els deixaré entrar i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració». Ho fem?

L'evangeli d'avui encara ens pot suggerir una nova pista de reflexió. Entre nosaltres hi ha moltes persones que han hagut d'emigrar del mal, de situacions injustes, sovint tractats com gossos, i volen menjar, ni que sigui de les sobres de la nostra riquesa. Si estem atents, també sentirem el què deia la dona cananea: compadiu-vos de mi: volen viure dignament. Ara que vénen temps difícils ¿tancarem les nostres entranyes a la misericòrdia, quan fins ara han col·laborat en el creixement de la nostra riquesa? Està clar que per poder escoltar, si de veritat som cristians, si el nostre model és Jesús, ens caldrà obrir el cor a la justícia. Tan de bo que amb els estrangers i solidàriament sapiguem dir la pregària del salmista: Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada.